ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

z 15. apríla 2010 *

Vo veci C-433/05,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím Handens tingsrätt (Švédsko) z 21. novembra 2005 a doručený Súdnemu dvoru 5. decembra 2005, ktorý súvisí s trestným konaním proti:

Larsovi Sandströmovi,

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: predseda tretej komory K. Lenaerts, sudcovia R. Silva de Lapuerta, G. Arestis (spravodajca), J. Malenovský a D. Šváby,

generálna advokátka: J. Kokott,
tajomník: C. Strömholm, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 17. decembra 2009,

* Jazyk konania: švédčina.

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— L. Sandström, v zastúpení: R. Ihre, advokat, D. Putzeys a B. Dumortier, advokáti,

— Åklagaren, v zastúpení: S. Creutz, advokat,

— švédska vláda, v zastúpení: A. Kruse, R. Sobocki, S. Johannesson a K. Petkovska, splnomocnení zástupcovia,

— rakúska vláda, v zastúpení: E. Riedl, splnomocnený zástupca,

— portugalská vláda, v zastúpení: L. Inez Fernandes a M. J. Lois, splnomocnení zástupcovia,

— nórska vláda, v zastúpení: A. Eide a K. B. Moen, splnomocnení zástupcovia,

— Európska komisia, v zastúpení: L. Ström van Lier, A. Alcover San Pedro, D. Lawunmi, S. Schønberg a K. Simonsson, splnomocnení zástupcovia,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálnej advokátky, že vec bude prejednaná bez jej návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článkov 28 ES a 30 ES, ako aj smernice Európskeho parlamentu a Rady 94/25/ES zo 16. júna 1994 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov týkajúcich sa rekreačných plavidiel (Ú. v. ES L 164, s. 15; Mim. vyd. 13/013, s. 196), zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2003/44/ES zo 16. júna 2003 (Ú. v. EÚ L 214, s. 18; Mim. vyd. 13/031, s. 409, ďalej len „smernica 94/25“).

2 Tento návrh bol podaný v rámci trestného konania, ktoré začala Åklagaren (generálna prokuratúra) proti pánovi Sandströmovi z dôvodu porušenia nariadenia 1993:1053 o používaní vodných skútrov [förordning (1993:1053) om användning av vattenskoter], zmeneného a doplneného nariadením 2004:607 [förordning (2004:607), ďalej len „vnútroštátne nariadenie“].

Právny rámec

Právna úprava Únie

3 Podľa druhého odôvodnenia smernice 94/25:

„… zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia platné v rôznych členských štátoch, ktoré sa týkajú bezpečnostných charakteristík rekreačných plavidiel, sa líšia v rozsahu svojej platnosti ako aj v obsahu… také rozpory môžu vytvoriť prekážky pre obchod a rozdielne podmienky súťaže v rámci vnútorného trhu“.

4 Tretie odôvodnenie smernice 94/25 stanovuje:

„… len harmonizácia vnútroštátnych právnych predpisov je spôsobom, ktorým sa odstránia prekážky pre voľný obchod… tento cieľ nemôže byť uspokojivo dosiahnutý jednotlivými členskými štátmi… táto smernica stanovuje len požiadavky, ktoré sú životne dôležité pre voľný pohyb rekreačných plavidiel“.

5 Článok 1 smernice 94/25 definuje jej pôsobnosť. Toto ustanovenie bolo nahradené znením vyplývajúcim z článku 1 smernice 2003/44, ktorý predovšetkým uvedenú pôsobnosť rozšíril tak, aby do nej zahrnul vodné skútre (ďalej len „VS“).

6 Článok 2 smernice 94/25 s názvom „Umiestnenie na trh a uvedenie do prevádzky“ znie:

„1. Členské štáty prijmú všetky potrebné opatrenia k tomu, aby zabezpečili, že výrobky uvedené v článku 1 ods. 1, keď sú správne konštruované a udržiavané, môžu byť umiestnené na trhu a uvedené do prevádzky s cieľom používania v súlade s ich zamýšľaným účelom, len ak neohrozujú bezpečnosť a zdravie osôb, majetok alebo životné prostredie.

2. Ustanovenia tejto smernice nebránia členským štátom, aby v súlade so zmluvou [ES] a s cieľom ochrany životného prostredia, štruktúry vodných ciest a bezpečnosti na vodných cestách prijali opatrenia, týkajúce sa plavby v určitých vodách, za predpokladu, že sa si to nevyžiada modifikáciu plavidiel zhodných s touto smernicou.“

7 Článok 4 ods. 1 smernice 94/25 stanovuje:

„Členské štáty nesmú na svojom území zakázať, obmedziť alebo brániť umiestneniu na trh a/alebo uvedeniu do prevádzky výrobkov, ktoré sú uvedené v článku 1 ods. 1, označené značkou CE uvedenou v prílohe IV, z ktorej vyplýva ich zhoda so všetkými ustanoveniami tejto smernice, vrátane postupov posudzovania zhody, ktoré sú uvedené v kapitole II.“

8 Článok 3 ods. 1 smernice 2003/44 stanovuje:

„Členské štáty prijmú [a uverejnia – *neoficiálny preklad*] zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s touto smernicou do 30. júna 2004. Bezodkladne o tom informujú Komisiu.

Členské štáty budú také opatrenia uplatňovať od 1. januára 2005."

9 Článok 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 98/34/ES z 22. júna 1998 o postupe pri poskytovaní informácií v oblasti technických noriem a predpisov (Ú. v. ES L 204, s. 37; Mim. vyd. 13/020, s. 337), zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 98/48/ES z 20. júla 1998 (Ú. v. ES L 217, s. 18; Mim. vyd. 13/021, s. 8) a kodifikujúcej smernicu Rady 83/189/EHS z 28. marca 1983 (Ú. v. ES L 109, s. 8, ďalej len „smernica 98/43"), stanovuje:

„Na účely tejto smernice platia nasledujúce vymedzenia pojmov:

…

4. ‚iné požiadavky'; sú požiadavky iné ako technická špecifikácia; sú kladené na výrobok s cieľom ochrany najmä spotrebiteľov alebo životného prostredia a ovplyvňujú životnosť výrobku po jeho uvedení na trh. Ide o požiadavky, ako sú podmienky používania, opätovného používania a spotreby alebo zneškodňovania v prípadoch, v ktorých môžu mať takéto podmienky významný vplyv na zloženie alebo povahu výrobku alebo na jeho odbyt;

…

11. ‚technický predpis‘; sú technické špecifikácie a ďalšie požiadavky alebo pravidlá o službách vrátane príslušných správnych opatrení, dodržiavanie ktorých je v prípade predaja, poskytovania služieb, zriadenia poskytovateľa alebo používania služby v členskom štáte alebo na väčšej časti jeho územia *de facto* alebo *de jure* povinné, ako aj zákony, predpisy alebo administratívne opatrenia, okrem tých, ktoré sú uvedené v článku 10, ktoré zakazujú výrobu, dovoz, predaj alebo používanie výrobku alebo zakazujúce poskytovanie alebo používanie služby alebo usadenie sa subjektu v členskom štáte ako poskytovateľa služby.

…“

10 Článok 8 ods. 1 prvý pododsek smernice 98/34 stanovuje, že členské štáty okamžite oznámia Komisii, s výhradou článku 10, všetky návrhy technických predpisov.

11 Podľa článku 8 ods. 1 tretieho pododseku smernice 98/34 „členské štáty budú oznamovať opätovne znenie návrhov za horeuvedených podmienok v prípadoch, keď v nich vykonajú také zásahy, ktoré budú mať za následok významnú zmenu ich pôsobnosti, skrátenie časového plánu, pôvodne predpokladaného pre ich implementáciu, a pridanie nových alebo sprísnenie už existujúcich špecifikácií alebo požiadaviek“.

12 Z článku 8 ods. 3 smernice 98/34 vyplýva, že „členské štáty oznámia bezodkladne Komisii definitívne znenie technického predpisu“.

13 Podľa článku 9 ods. 2 prvého pododseku smernice 98/34 členské štáty odložia prijatie návrhu technického predpisu o štyri alebo šesť mesiacov „odo dňa, keď Komisia prijme oznámenie uvedené v článku 8 ods. 1, ak im Komisia alebo ktorýkoľvek členský štát poskytnú do troch mesiacov od toho dátumu podrobné stanovisko, z ktorého by vyplývalo, že predpokladané opatrenia by mohli predstavovať prekážku pre voľný pohyb tovaru v rámci vnútorného trhu“.

Vnútroštátna právna úprava

14 Vnútroštátne nariadenie v znení účinnom v čase okolností veci samej nadobudlo účinnosť 15. júla 2004.

15 Článok 1 tohto nariadenia stanovuje:

„V zmysle tohto nariadenia sú vodnými skútrami plavidlá dlhé najviac 4 metre, ktoré 1. používajú spaľovací motor s vodným prúdovým čerpadlom ako primárnym zdrojom pohonu a 2. sú navrhnuté tak, aby ich viedla jedna alebo viacero osôb posediačky, postojačky alebo kľačiac na trupe plavidla, a nie v jeho vnútri.“

16 Článok 2 tohto nariadenia stanovuje:

„Vodné skútre môžu byť používané iba vo verejných plavebných koridoroch a v zónach uvedených v článku 3 prvom odseku.“

17 Podľa článku 3 vnútroštátneho nariadenia:

„Länsstyrelsen [Rada krajskej správnej oblasti] môže v krajskej správnej oblasti určiť zóny mimo verejných plavebných koridorov, v ktorých môžu byť používané vodné skútre. Na tento účel je povinná prijať ustanovenia, pokiaľ ide:

1. o zóny, ktoré sú v takom rozsahu postihnuté činnosťou ľudí, že emisie hluku a ďalšie škodlivé vplyvy, ktoré by pridalo používanie vodných skútrov, nemožno považovať za podstatné rušenie obyvateľstva alebo životného prostredia;

2. o zóny, ktoré sa nenachádzajú v blízkosti obytných oblastí alebo oblastí rekreačného ubytovania a ktoré majú nízku hodnotu z hľadiska ochrany životného a kultúrneho prostredia, biodiverzity, činností v prírode alebo rekreačného či komerčného rybolovu, a

3. o ostatné zóny, kde použitie vodných skútrov nevyvoláva rušenie obyvateľstva emisiami hluku alebo inými škodlivými vplyvmi a nespôsobuje riziko značného poškodenia alebo rušenia živočíchov alebo rastlín alebo podpory šírenia nákazlivých chorôb.

Länsstyrelsen tiež môže, ak sa to ukáže nevyhnutným pre zabránenie rušenia alebo rizika škôd uvedených v bode 3 prvého odseku, obmedziť používanie vodných skútrov na určité časti verejných plavebných koridorov. Môže upraviť spôsob prístupu do verejných plavebných koridorov a výstupu z nich.“

18 Článok 5 vnútroštátneho nariadenia stanovuje, že každý, kto bude viesť VS v rozpore s článkom 2 alebo 3b tohto nariadenia alebo v rozpore s ustanoveniami prijatými podľa jeho článku 3, bude potrestaný pokutou.

19 Rozhodnutím č. 2589 2004 41950 z 20. mája 2005 (ďalej len „rozhodnutie z 20. mája 2005“) Länsstyrelsen i Stockholms län (Rada správnej oblasti Štokholm) na základe článku 3 vnútroštátneho nariadenia povolila použitie VS v niektorých zónach spadajúcich do jej právomoci. Toto rozhodnutie nadobudlo účinnosť 15. júna 2005.

I — Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

20 Lars Sandström riadil 13. júla 2005 VS vo vodách nachádzajúcich sa mimo verejných plavebných koridorov a v zóne, na ktorú sa nevzťahujú ustanovenia, ktoré prijala Länsstyrelsen o zónach, kde je používanie VS povolené. Åklagaren začala proti pánovi Sandströmovi trestné stíhanie z dôvodu porušenia vnútroštátneho nariadenia.

21 Vody, ktorých sa týka spor vo veci samej, sú definované rozhodnutím z 20. mája 2005.

22 Obvinený nespochybňuje skutkové okolnosti, ktoré sú mu vytýkané, ale tvrdí, že uplatnenie vnútroštátneho nariadenia je v rozpore s článkom 28 ES, ako aj so smernicou 94/25.

23 Za týchto okolností Handens tingsrätt rozhodol konanie prerušiť a položil Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. a) Bráni smernica [2003/44] vnútroštátnym predpisom, ktoré zakazujú používanie [VS] mimo verejných plavebných koridorov a zón, pre ktoré miestne orgány udelili povolenie podľa článku 3 prvého odseku [vnútroštátneho] nariadenia?

b) Závisí zákonnosť zákazu uvedeného v otázke 1 a) od toho, či miestne orgány pri posudzovaní otázky udelenia povolenia podľa článku 3 prvého odseku splnili požiadavku, aby sa povolenie vždy vydalo pre zónu, v ktorej sú splnené kritériá uvedené v bodoch 1 až 3?

2. Ak to tak nie je, bránia články 28 ES až 30 ES takým vnútroštátnym ustanoveniam, ktoré zakazujú používanie [VS], tak ako je uvedené v otázke 1 a), a to všeobecne, alebo len za okolností uvedených v otázke 1 b)?

3. Bez ohľadu na vyššie uvedené okolnosti, bráni nesplnenie si povinnosti podľa [smernice 98/34] spočívajúcej v tom, že Komisii sa vopred oznámi… prijatie nového zákazu týkajúceho sa [VS] a prijatého 20. júna 2004, takým vnútroštátnym predpisom, aké sú uvedené vyššie?“

O prejudiciálnych otázkach

Úvodné pripomienky

24 Na úvod je potrebné poukázať na to, že vnútroštátna právna úprava, ktorej sa týka vec sama, už do veľkej miery bola v súvislosti so smernicou 94/25, ako aj s článkami 28 ES a 30 ES predmetom skúmania zo strany Súdneho dvora, a to v rozsudku zo 4. júna 2009, Mickelsson a Roos (C-142/05, Zb. s. I-4273). Uvedený rozsudok a prejednávaná vec spadajú do podobného skutkového a právneho rámca.

25 Podstatným rozdielom medzi oboma vecami je skutočnosť, že na rozdiel od veci, v ktorej bol vyhlásený už citovaný rozsudok Mickelsson a Roos, v prejednávanej veci už Länsstyrelsen uplatnila právomoc, ktorá jej vyplýva z článku 3 vnútroštátneho nariadenia a umožňuje jej povoliť premávku VS v niektorých plavebných zónach. Pokiaľ ide o právny rámec, smernica 2003/44, ktorou sa mení a dopĺňa smernica 94/25/ES, bola v čase skutkových okolností veci samej uplatniteľná.

O prvej a druhej otázke

26 Prvou a druhou otázkou, ktoré je potrebné preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa smernica 94/25 alebo podľa okolností články 28 ES a 30 ES majú vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, akou je vnútroštátna právna úprava v spore vo veci samej, ktorá zakazuje používanie VS mimo určených zón.

27 Cieľom smernice 94/25 je aproximácia právnych úprav členských štátov týkajúcich sa rekreačných plavidiel tak, aby boli odstránené rozdiely, pokiaľ ide o obsah a pôsobnosť

bezpečnostných charakteristík rekreačných plavidiel, keďže tieto rozdiely môžu vytvoriť prekážky pre obchod medzi členskými štátmi a rozdielne podmienky súťaže v rámci vnútorného trhu. Zmenou a doplnením pôvodného znenia článku 1 smernice 94/25/ES smernica 2003/44 rozšírila jej pôsobnosť, a to najmä na účel zahrnutia VS.

28 Článok 2 ods. 2 smernice 94/25 spresňuje, že jej ustanovenia nebránia členským štátom, aby v súlade so Zmluvou a s cieľom ochrany životného prostredia, štruktúry vodných ciest a bezpečnosti na vodných cestách prijali opatrenia týkajúce sa plavby v určitých vodách, za predpokladu, že si to nevyžiada úpravu plavidiel zhodných s touto smernicou (rozsudok Mickelsson a Roos, už citovaný, bod 20).

29 V zmysle článku 2 ods. 2 tak táto smernica nebráni vnútroštátnym ustanoveniam, ktoré z dôvodu ochrany životného prostredia zakazujú používanie VS v určitých vodách, za predpokladu, že tieto ustanovenia neporušujú pravidlá vyplývajúce zo Zmluvy (rozsudok Mickelsson a Roos, už citovaný, bod 21).

30 Vnútroštátne nariadenie a rozhodnutie z 20. mája 2005 spadajú do kategórie vnútroštátnych ustanovení, ktorých sa týka ustanovenie smernice 94/25 uvedené v predchádzajúcom bode. Vyplýva z nich totiž zákaz používania VS mimo určených zón.

31 Je preto dôležité preskúmať, či články 28 ES a 30 ES, ktoré sa po nadobudnutí platnosti Lisabonskej zmluvy stali článkami 34 ZFEÚ a 36 ZFEÚ, bránia vnútroštátnym pravidlám, ako sú tie, ktorých sa týka spor vo veci samej.

32 Vo veci, v ktorej bol vyhlásený už citovaný rozsudok Mickelsson a Roos, už Súdnemu dvoru bola položená otázka o výklade článkov 28 ES a 30 ES, a to s cieľom umožniť vnútroštátnemu súdu posúdiť súlad vnútroštátneho nariadenia s uvedenými ustanoveniami. V prípade rozsudku Mickelsson a Roos v čase okolností sporu vo veci samej ešte neboli prijaté opatrenia na vykonanie vnútroštátneho nariadenia, uvedené v jeho článku 3 prvom odseku, akým je rozhodnutie z 20. mája 2005, takže podľa článku 2 toho istého nariadenia bolo používanie VS povolené len vo verejných plavebných koridoroch.

33 Z bodu 44 už citovaného rozsudku Mickelsson a Roos vyplýva, že články 28 ES a 30 ES nebránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá z dôvodov týkajúcich sa ochrany životného prostredia zakazuje používanie VS mimo označených koridorov, pod podmienkou, že:

— príslušné vnútroštátne orgány sú povinné prijať vykonávacie opatrenia stanovené s cieľom určiť zóny mimo verejných plavebných koridorov, v ktorých sa VS môžu používať,

— tieto orgány skutočne uplatnili právomoc, ktorá im bola v tejto súvislosti priznaná, a určili zóny zodpovedajúce podmienkam stanoveným vnútroštátnou právnou úpravou a

— takéto opatrenia boli prijaté v rámci primeranej lehoty po nadobudnutí účinnosti uvedenej právnej úpravy.

34 Na túto odpoveď nemá vplyv prijatie rozhodnutia z 20. mája 2005. Vnútroštátna právna úprava, ktorej sa týka vec sama, je totiž naďalej založená na všeobecnom zákaze používania VS mimo verejných plavebných koridorov, s výnimkou prípadu, keď príslušné orgány určia zóny, v ktorých sa VS používať môžu. Úlohou vnútroštátneho súdu je teda zistiť, či vnútroštátne nariadenie, tak ako bolo vykonané rozhodnutím z 20. mája 2005, dodržiava podmienky citované v predchádzajúcom bode.

35 V tejto súvislosti je namieste pripomenúť, že v rámci konania podľa článku 267 ZFEÚ, ktoré spočíva na jednoznačnom rozdelení úloh medzi vnútroštátnymi súdmi a Súdnym dvorom, je na posúdenie skutkového stavu príslušný vnútroštátny súd. Súdny dvor však v duchu spolupráce s vnútroštátnymi súdmi a s cieľom poskytnúť im užitočnú odpoveď môže vnútroštátnemu súdu poskytnúť všetky údaje, ktoré považuje za nevyhnutné (pozri v tomto zmysle rozsudok Mickelsson a Roos, už citovaný, bod 41).

36 Pokiaľ ide o prvú podmienku uvedenú v bode 33 vyššie, je potrebné poukázať na to, že v súlade s článkom 3 vnútroštátneho nariadenia je Länsstyrelsen povinná prijať ustanovenia na určenie zón mimo verejných plavebných koridorov, v ktorých môžu byť používané VS.

37 Pokiaľ ide o druhú podmienku uvedenú v bode 33 vyššie, je potrebné pripomenúť, že rozhodnutie z 20. mája 2005 v zmysle článku 3 vnútroštátneho nariadenia určuje plavebné zóny, v ktorých sa VS môžu používať v rámci správnej oblasti Štokholm.

38 Vnútroštátnemu súdu prináleží overiť, či sa možno odôvodnene domnievať, že toto rozhodnutie určuje všetky zóny, ktoré v dotknutej správnej oblasti zodpovedajú podmienkam stanoveným uvedeným nariadením a najmä jeho článkom 3 prvým

odsekom. Keď totiž používanie VS v zóne zodpovedajúcej uvedeným podmienkam nemôže podľa znenia samotného vnútroštátneho nariadenia spôsobovať neprijateľné ohrozenie alebo rušenie životného prostredia (pozri rozsudok Mickelsson a Roos, už citovaný, bod 38), je potrebné dospieť k záveru, že akýkoľvek zákaz používať VS v takejto zóne vyplývajúci z neexistencie jej určenia vo vykonávacom opatrení predstavuje opatrenie, ktoré ide nad rámec toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie cieľa ochrany životného prostredia.

39 Pokiaľ ide o tretiu podmienku uvedenú v bode 33 vyššie, zo spisových dokumentov vyplýva, že rozhodnutie z 20. mája 2005 nadobudlo účinnosť 15. júna 2005, teda 11 mesiacov po nadobudnutí účinnosti vnútroštátneho nariadenia. Na posúdenie primeranosti tejto doby je potrebné zohľadniť okrem iného skutočnosť, že rozhodnutie z 20. mája 2005 bolo prijaté, tak ako vyplýva z jeho odôvodnenia, po konzultácii s obcami a ďalšími dotknutými subjektmi.

40 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy je potrebné na prvé dve otázky odpovedať v tom zmysle, že smernica 94/25 nebráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá z dôvodov týkajúcich sa ochrany životného prostredia zakazuje používanie VS mimo označených koridorov. Články 34 ZFEÚ a 36 ZFEÚ takejto právnej úprave nebránia pod podmienkou, že:

— príslušné vnútroštátne orgány sú povinné prijať vykonávacie opatrenia stanovené s cieľom určiť zóny mimo verejných plavebných koridorov, v ktorých sa VS môžu používať,

— tieto orgány skutočne uplatnili právomoc, ktorá im bola v tejto súvislosti priznaná, a určili zóny zodpovedajúce podmienkam stanoveným vnútroštátnou právnou úpravou a

— takéto opatrenia boli prijaté v rámci primeranej lehoty po nadobudnutí účinnosti uvedenej právnej úpravy.

Vnútroštátnemu súdu prináleží, aby overil, či sú tieto podmienky vo veci samej splnené.

O tretej otázke

41 Svojou treťou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či nesplnenie si povinnosti stanovenej v článku 8 ods. 1 smernice 98/34 vopred oznámiť Komisii zmenu vnútroštátnej právnej úpravy za okolností, akými sú okolnosti vo veci samej, spôsobuje neplatnosť vnútroštátnych opatrení.

42 V tejto súvislosti z ustálenej judikatúry vyplýva, že smernica 98/34 prostredníctvom preventívnej kontroly sleduje cieľ chrániť voľný pohyb tovaru, ktorý je jedným zo základov Spoločenstva, a že táto kontrola je užitočná vtedy, keď technické predpisy v pôsobnosti tejto smernice môžu byť prekážkou obchodu medzi členskými štátmi, pričom takéto prekážky sú prípustné len vtedy, ak sú nevyhnutné na dosiahnutie naliehavých požiadaviek všeobecného záujmu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 30. apríla 1996, CIA Security International, C-194/94, Zb. s. I-2201, bod 40; zo 16. júna 1998, Lemmens, C-226/97, Zb. s. I-3711, bod 32, a z 8. septembra 2005, Lidl Italia, C-303/04, Zb. s. I-7865, bod 22).

43 Oznamovacia povinnosť upravená najmä v článku 8 ods. 1 prvom pododseku smernice 98/34 predstavuje základný prostriedok realizácie kontroly Spoločenstva

a efektívnosť tejto kontroly bude ešte viac posilnená, ak sa bude smernica vykladať v tom zmysle, že nedodržanie oznamovacej povinnosti je podstatnou procesnou vadou, ktorá spôsobuje neuplatniteľnosť dotknutých technických predpisov, takže tieto predpisy nemôžu byť použité proti jednotlivcom (pozri rozsudok Lidl Italia, už citovaný, bod 23).

44 Zo spisu predloženého Súdnemu dvoru vyplýva, že 1. apríla 2003 švédska vláda oznámila Komisii návrh vnútroštátneho nariadenia definujúceho pojem VS a obsahujúceho, až na niekoľko výnimiek, všeobecný zákaz ich používania. Komisia následne zaslala švédskej vláde podrobné stanovisko v zmysle článku 9 ods. 2 smernice 98/34. Švédske orgány na jeho základe návrh zmenili. Komisii však znenie takto zmeneného vnútroštátneho nariadenia zaslali až po jeho prijatí.

45 Preto sa zdá, že pôvodný návrh vnútroštátneho nariadenia bol vopred oznámený v zmysle článku 8 ods. 1 prvého pododseku smernice 98/34 a predmetom takéhoto oznámenia neboli len zmeny, ktoré do neho boli následne zahrnuté na základe podrobného stanoviska Komisie, pričom preskúmať tento predpoklad je úlohou vnútroštátneho súdu. Švédska vláda a Komisia v tejto súvislosti trvajú na tom, že uvedené zmeny sa týkajú len zmiernenia podmienok použitia VS.

46 V tejto súvislosti je vhodné pripomenúť, že článok 8 ods. 1 tretí pododsek smernice 98/34 stanovuje, že členské štáty pristúpia k opätovnému oznámeniu v prípade, že

v návrhu technického predpisu vykonajú také zásahy, ktoré budú mať za následok významnú zmenu jeho pôsobnosti, skrátenie časového plánu pôvodne predpokladaného na jeho implementáciu a pridanie nových alebo sprísnenie už existujúcich špecifikácií alebo požiadaviek.

47 Je však potrebné sa domnievať, že pokiaľ ide o cieľ smernice 98/34 uvedený v bode 41 vyššie, zmeny návrhu technického predpisu, ktorý už Komisii bol oznámený v súlade s článkom 8 ods. 1 prvým pododsekom smernice 98/34, teda zmeny, ktoré v porovnaní s oznámeným návrhom predstavujú len zmiernenie podmienok použitia dotknutého výrobku, a preto znižujú skutočný dosah technického predpisu na obchod, nepredstavujú významnú zmenu návrhu v zmysle článku 8 ods. 1 tretieho pododseku tejto smernice. Takéto zmeny z toho dôvodu nie sú predmetom predchádzajúcej oznamovacej povinnosti.

48 Aj keď je nepochybné, že podľa článku 8 ods. 3 smernice 98/34 sú členské štáty povinné Komisii bezodkladne oznámiť definitívne znenie technického predpisu, neoznámenie zmeny technického predpisu, ktorá nie je významná, a to pred jej prijatím, neovplyvňuje v prípade neexistencie povinnosti predchádzajúceho oznámenia uplatniteľnosť tohto predpisu.

49 Na tretiu otázku je preto potrebné odpovedať v tom zmysle, že článok 8 ods. 1 smernice 98/34 sa musí vykladať v tom zmysle, že zmena návrhu technického predpisu, ktorý už Európskej komisii bol oznámený v súlade s prvým pododsekom tohto ustanovenia, teda zmena, ktorá v porovnaní s oznámeným návrhom predstavuje len zmiernenie podmienok použitia dotknutého výrobku, a preto znižuje skutočný dosah technického predpisu na obchod, nepredstavuje významnú zmenu návrhu v zmysle tretieho pododseku uvedeného ustanovenia, a z toho dôvodu nemusí byť vopred oznámená

Komisii. V prípade neexistencie takejto povinnosti predchádzajúceho oznámenia neoznámenie zmeny technického predpisu, ktorá nie je významná, Komisii pred jej prijatím neovplyvňuje uplatniteľnosť tohto predpisu.

O trovách

50 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol takto:

1. **Smernica Európskeho Parlamentu a Rady 94/25/ES zo 16. júna 1994 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov týkajúcich sa rekreačných plavidiel, zmenená a doplnená smernicou 2003/44/ES Európskeho parlamentu a Rady zo 16. júna 2003, nebráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá z dôvodov týkajúcich sa ochrany životného prostredia zakazuje používanie vodných skútrov mimo označených koridorov.**

2. Články 34 ZFEÚ a 36 ZFEÚ nebránia takejto vnútroštátnej právnej úprave, pod podmienkou, že:

— príslušné vnútroštátne orgány sú povinné prijať vykonávacie opatrenia stanovené s cieľom určiť zóny mimo verejných plavebných koridorov, v ktorých sa vodné skútre môžu používať,

— tieto orgány skutočne uplatnili právomoc, ktorá im bola v tejto súvislosti priznaná, a určili zóny zodpovedajúce podmienkam stanoveným vnútroštátnou právnou úpravou a

— takéto opatrenia boli prijaté v rámci primeranej lehoty po nadobudnutí účinnosti uvedenej právnej úpravy.

Vnútroštátnemu súdu prináleží, aby overil, či sú tieto podmienky vo veci samej splnené.

3. Článok 8 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 98/34/ES z 22. júna 1998 o postupe pri poskytovaní informácií v oblasti technických noriem a predpisov sa musí vykladať v tom zmysle, že zmena návrhu technického predpisu, ktorý už Komisii bol oznámený v súlade s prvým pododsekom tohto ustanovenia, teda zmena, ktorá v porovnaní s oznámeným návrhom predstavuje len zmiernenie podmienok použitia dotknutého výrobku, a preto znižuje skutočný dosah technického predpisu na obchod, nepredstavuje významnú zmenu návrhu v zmysle tretieho pododseku uvedeného

ustanovenia, a z tohto dôvodu nemusí byť vopred oznámená Komisii. V prípade neexistencie takejto povinnosti predchádzajúceho oznámenia neoznámenie zmeny technického predpisu, ktorá nie je významná, Komisii pred jej prijatím neovplyvňuje uplatniteľnosť tohto predpisu.

Podpisy